

Ondersteboven

Ondersteboven

Josanne Willems

Voor Julia en Stijn

Schrijver: Josanne Willems
Coverontwerp: Josanne Willems
ISBN: 9789402128215
© Josanne Willems

Mijn leven zag er goed uit. Mooi, zelfs. Niks had ik te klagen. We waren gezond en gelukkig. Sinds de geboorte van ons dochtertje kreeg mijn leven een andere wending. Ik stond in dienst van dat afhankelijk wezentje, dat om aandacht en liefde vroeg. En ik had er geen spijt van dat ik mezelf daardoor op de tweede plaats zette.

Olivia was als ieder ander kindje. Ze groeide, ontdekte, brabbelde zich een weg naar de eerste korte zinnen, speelde en genoot. Een flink minpuntje van haar was haar stijfkoppigheid, om nieuwe prakjes en papjes te weigeren. Het dreef me soms tot wanhoop dat ze het niet eens probeerde.

Ze bleef het gewoonweg uitspuwen en deed haar mondje op slot. Ook al probeerde ik het opnieuw en opnieuw, telkens weer, iets wat volgens voedingsdeskundigen altijd zou helpen. Ik zat dan met de vraag of ze genoeg voedingsstoffen naar binnen kreeg en maakte me dan daar weer druk om.

Maar Olivia was gezond en groeide. Ook al had ze in het begin last van flinke verkoudheden, de dokter beweerde dat daarvan haar immuunsysteem alleen maar sterker werd. Het hoorde zo. Iedere baby doorging die fase.

Het aller moeilijkste van die hele babyperiode vond ik niet dat, dat als ze ziek was, ik thuis bleef. Nee, het aller moeilijkste was dat ik hele delen van haar ontwikkeling moest missen.

Ik wist niet eens of het eerste woordje echt wel haar eerste woordje was! Wellicht had een leidster wel haar eerste woordje gehoord... En haar eerste stapjes die ze maakte? Waren dat haar eerste stapjes? Ik probeerde er niet aan te denken terwijl ik fulltime bezig was.

Olivia had ik op een ander kinderdagverblijf ondergebracht. Eunice, mijn werkgeefster, had mij nog aangeboden om Olivia bij ons te laten komen. 'Heus, een kindje meer maakt ook niet zo veel uit,' bezwoer ze me. 'Ook al zitten we met aanvragen, voor jou en voor Olivia kan ik er wel een mouw aanpassen.' Het was heel genereus en lief van haar, maar ik wees het aanbod van de hand.

'We hebben er heel lang over nagedacht voor we onze keuze maakten, heus. Maar ik wil haar niet bij mij op mijn werk hebben. Ik zou dan te zeer op haar gericht zijn, ben ik bang. Mijn moederinstincten zouden dan overnemen. Met haar in mijn buurt zou ik niet professioneel genoeg kunnen functioneren,' zei ik dan ook tegen haar.

Olivia bracht kleine zorgen met zich mee want ze was een klein kind. Ik hoorde dat van andere ouders: 'Kleine kinderen, kleine zorgen, grote kinderen, grote zorgen'. Soms vond ik die kleine zorgen groter dan verwacht. Als ze ziek was en bijvoorbeeld het ziekenhuis in moest, vanwege een ernstige longontsteking. Dat waren me dagen!

Ach, ja. En dan die moederpijntjes, zoals ik die noemde. Als moeder was ik een beetje treurig, verdrietig zelfs, wanneer ze iets achterliet. Zoals de overgang van thuis naar kinderdagverblijf, en van kinderdagverblijf naar de kleuterklassen. Iedere keer een vaarwel. Het einde van de magische kinderwereld. Iedere keer iets meer op weg naar volwassenheid.

Het ging mij te snel, maar voor haar kon het niet snel genoeg gaan. Ze wilde naar de toekomst snellen, 'groot' zijn en haar eigen leven beginnen.

Ze was zeven maar vroeg al vragen met betrekking tot het voortgezet onderwijs en de beroepsstudie. Misschien droomde ze ervan?

Ik snapte die vurigheid om volwassen te zijn niet.

'Geniet ervan... voor je het weet is je jeugd voorbij en is het spelen voorbij... en dan beginnen de echte zorgen tegelijkertijd met volwassenheid,' wou ik haar zeggen.

Maar ze snapte me niet, ook al zei ik het met simpele woorden.

'Jij bent toch ook groot? Jij mag toch alles doen? Dat wil ik ook, mammie!' riep ze dan verontwaardigd, alsof ik het haar niet gunde.

Ik vond het aandoenlijk. Haar logica. Daar kon ik toch niet tegenop?

Ik moest erom lachen wanneer haar gezichtje betrok en ze een serieus antwoord eiste: 'Nee, mammie, ik wil weten waar de baby'tjes vandaan komen. En geen hocus pocus verhaal want dat geloof ik toch niet!'

Ik moest dan een tijdje nadenken hoe ik het haar zou uitleggen, zonder al te veel diepgang, maar met genoeg gegevens en op haar niveau.

Dat kostte me nogal wat moeite, hoor!

Ondanks alles wilde ik haar toch zo snel mogelijk zelfredzaam hebben, dat ze niet te afhankelijk van me was. Dus gunde ik Olivia bepaalde vrijheden, die ze aankon. Soms wilde ze nog meer vrijheid en dan moest ik hard onderhandelen om haar de onredelijkheid van bepaalde eisen te laten inzien. Ze wou zo graag groot zijn en ze vond zichzelf al groot. Maar ze was zo jong, pas zeven!

Maar 's avonds vond ze het fijn als ik naast haar op het bed lag en haar knuffelend een verhaaltje verzong totdat ze in slaap viel.

En als ze nachtmerries had, kwam ze bij ons in bed gekropen, dan klampte zij zich aan mij vast. Ja, zo groot was zij nu ook weer niet, gelukkig! Ik hoopte dat ze het altijd fijn zou vinden om met mama te knuffelen, ook al zou ze op een dag een tiener zijn.

In mijn achterhoofd klonk af en toe een boos en achterdochtig stemmetje dat venijnigheden spuwde. Dat ik erop bedacht moest zijn dat mijn geluk me zomaar ontnomen kon worden. Gewoon, omdat ik het gevoel had dat ik er geen recht op had.

Dat Callum er met een mooiere, jongere en/of slimmere meid vandoor zou gaan. Zoiets banaals. Alsof dat het einde van de wereld betekende. Maar diep van binnen voelde dat ook zo. Ik zou het niet kunnen verkroppen de liefde van mijn leven te moeten missen. Dat mijn kindje een enge ziekte of een ongeluk kon krijgen en mij zou ontvallen. Dat zou de hel op aarde voor me zijn!

Verschillende scenario's kwamen soms in mijn hoofd opdoemen en wekten van die achterlijke angsten bij me op, die ik met alle geweld hardnekkig de kop in moest drukken. Ik moest wat meer vertrouwen hebben. Niets meer en niets minder. Gewoon proberen te leven en dan wel zien als het zover zou komen.

Als het ooit eens zover zou komen. Maar niets kon me ooit voorbereiden op die dag, toen het gebeurde. Ze was pas zeven...

Er klopte iets niet. De haartjes op mijn armen stonden overeind. Een rilling liep over mijn rug. Ik had het koud. IJskoud. Er was iets...niet goed. Het voelde niet goed. Maar ik wist niet wat het was.

Ik keek op, richting klok. Het was inmiddels zeven uur. Callum zat achter de computer betalingen te doen en Olivia was naar een vriendinnetje gegaan om er te spelen.

Zo meteen zou ze thuis zijn. Ik stond erop dat ze haar afspraken altijd nakwam en dat deed ze gedwee. Ik hoopte dat ze allebei zin in 'quiche lorraine' hadden, want dat stond vandaag op het menu.

Met de ovenwanten aan hurkte ik voor de oven en keek naar mijn creatie. Het zag er goed uit. *Nu de knop om en de deur open,* zei ik in gedachten en deed dat ook. Voorzichtig haalde ik de schaal eruit en zette die op de keramische kookplaat.

Ik liep naar de gang, riep 'Callum! Eten is klaar! Kom je?' naar boven en liep toen de keuken weer in. Callum kwam in galop de trap afgedonderd. 'Goh, ik rook het tot boven! Lekker,' riep hij zowat uit en nam aan tafel plaats.

'Is Olivia er nog niet?' vroeg hij tussen neus en lippen door. Ik voelde me terstond slecht worden. Er was iets... iets was niet goed!

'Laten we nog even wachten,' zei ik toen de borden op tafel stonden.

'Tuurlijk,' antwoordde hij en gaf me een knipoog.

Ik keek van die ene lege stoel naar de klok en daarna naar Callum. We wachtten gedwee op haar thuiskomst.

Toen er echter een half uur voorbij was gegaan, nam de paniek langzaam bij mij toe.

Callum wierp ook een blik op de klok en vervolgens op het avondeten. 'Luister... Dit wordt te gortig! Het eten verpietert voor onze neuzen!' stelde hij vast.

'Ja,' zei ik zachtjes.

'Misschien is ze de tijd vergeten!' opperde hij.

'Ze is anders zo stipt,' weerlegde ik.

'Het is en blijft een kind, Lynne. En weet je nog toen ze een uur te laat was? Had ze voor de regen geschuild!'

'Ja, dat weet ik... Ik had me toen zo ongerust gemaakt...'

'Leuk is het niet. Zodra ze binnen is, krijgt ze het met ons aan de stok!' zei Callum. Het voelde alsof mijn keel werd afgeknepen. Mijn eetlust was ineens weg.

Hij bekeek me iets aandachtiger. 'Ben je weer ongerust?'

'Ik heb haar gezegd dat ze ons moet bellen als ze verlaat is... En als ze onderweg is, moet ze dat ook blijven, nergens stoppen, gewoon naar huis. Zeiknat of niet...' antwoordde ik.

'Ze krijgt op haar donder!'

Ik keek naar buiten. 'Het regent niet eens,' stelde ik vast.

'Ze komt zo... Met excuses, natuurlijk... Maar ze komt zo, schat.'

Maar.... ze kwam niet.

Een uur later belden we de ouders van haar vriendinnetje Andrea, met wie ze die dag een afspraak had, bij wie ze zou zijn. Olivia was er niet! Ze was al veel eerder naar huis gegaan omdat ze ruzie met Andrea had gekregen!

‘Waarom hebben jullie Olivia niet naar huis laten bellen? Waarom hebben jullie ons niet gebeld?’ vroeg ik verward en boos. ‘Omdat we niet ver van elkaar wonen. Omdat het hooguit tien minuten fietsen is,’ antwoordde de moeder van Andrea aan de lijn.

En omdat ze het vaker deden, bij elkaar spelen, bedacht ik.

‘Hoezo? Is er iets?’ hoorde ik haar nog vragen.

Iets benam me mijn adem, verhinderde dat ik kon antwoorden en ik liet pardoes de hoorn uit mijn hand vallen.

‘Lynne? Lynne?’ riep Callum.

Ik trok lijkleek weg en begon opeens te huilen.

‘Lynne? Wat zeiden ze?’

‘Dat ze... er... niet... is,’ hakkelde ik.

‘Hoezo, niet is?’

‘Ze is al om zes uur weggegaan... Ze had... ze had... ruzie met... met Andrea...’

‘Maar...’ zei Callum. ‘Ze is er nog steeds niet!’

‘Ja... ze... is er... niet...’

‘Kom, laten we eerst al die vriendinnetjes bellen, oké?’

En dat deden we. Maar ze was bij niemand onaangekondigd aan komen waaien. Ineens voelde mijn hart ijskoud aan.

'Lynne, laten we haar zoeken. Ze is hier in de buurt. Misschien heeft ze een platte band, is ze bij een ander vriendinnetje... Kom, laten we gaan,' zei Callum, die de sleutels had gepakt.

Ik durfde hem niet aan te kijken, staarde alleen maar naar die lege plek aan tafel, waar Olivia zou moeten zitten. Callum greep me vast. 'Kom, schat, laten we haar zoeken en naar huis brengen.'

We gingen naar het huis van Andrea en keken onderweg of we haarzelf of haar fiets zouden zien. Callum parkeerde de auto en zei dat we bij de speeltoestellen moesten kijken en navraag doen.

En ik rende van het ene toestel naar het andere. Ik keek en keek! Tenslotte stond ik stil en draaide rustig om mijn as terwijl ik opnieuw alles en iedereen bekeek. Ik kon het niet geloven.

Het kon niet! Ze was er niet!?

Ik vroeg aan andere kinderen die er speelden, of ze Olivia hadden gezien? Maar ze antwoordden steevast 'nee'. Twee jochies hadden haar wel gezien, maar dat was om een uur of vier of zo geweest. Ze had een tijdje met Andrea op de schommel gezeten.

Callum belde bij wildvreemde mensen aan en vroeg of zij Olivia hadden gezien en liet daarbij een recente foto, die hij in zijn beurs meedroeg, zien. Nul op rekest. Gaandeweg zag ik ook bij Callum de hoop verdwijnen en de paniek toenemen.

Hij kwam me tegemoet. 'Niemand weet waar ze is. Niemand heeft haar gezien...' zei hij mat.

‘Behalve Andrea en haar moeder dan. Daar is ze geweest. En die twee jochies, die haar op de schommel met Andrea hebben gezien...’ zei ik.

Hij keek me met betraande ogen aan. ‘We moeten de politie bellen. Iedere minuut telt.’

Angstig keek ik hem aan.

‘Lynne, Olivia is vermist...’ zei hij tot slot, voor ik spontaan begon over te geven.

Ze is weg, ging er door mijn hoofd. *Ze is weg... Ze is er niet meer...*

Toen ik het me realiseerde dat ze weg was, als in ‘van de aardbodem verdwenen’, verging mijn wereld. Ik kan niet zeggen hoe ik me voelde of wat er gebeurde. Het ene moment voelde me verstijven en het andere moment voelde ik me verslappen.

Ik zakte in elkaar. Ik zakte diep weg. Die pijn in mijn hart was het enige dat ik me nog kon herinneren.

Ik kwam bij in het ziekenhuis. Ik lag aan de monitor met een bezorgde Callum aan mijn zijde. Toen ik over mijn voorhoofd wilde wrijven, merkte ik dat ik aan een infuus lag. Hoe lang ik er al lag, wist ik niet. Het deed me niet. Ik wou niks. Ik wilde alleen maar Olivia in mijn armen voelen.

Callum keek op, blij dat ik weer bij kennis was. Zijn hand zocht aarzelend de mijne, die ik snel onder het laken stopte. Ik kon zijn aanrakingen niet verdragen. ‘Olivia...?’ fluisterde ik zachtjes en moedeloos. Hij schudde zijn hoofd.

Ik sloot mijn ogen en huilde. 'Ik wil mijn kleine meid...' jammerde ik. 'Ik ook, schat,' zei Callum meelevend. Hij had een trieste blik in zijn ogen, maar ik kon niets met zijn triestheid. Ik wilde gerustgesteld worden, hem horen zeggen dat ze terecht was.

Ik kon alleen maar snikken van de pijn die het deed. Olivia was er niet. Ze was verdwenen. Callum wilde me kalmeren maar ik sloeg zijn pogingen tot omhelzing hardhandig van me af. 'Raak me niet aan!!! Blijf van me af!!!' gilde ik.

Ik wou me losrukken van die apparaten en Olivia zoeken. Ik moest haar vinden! Ik moest haar vasthouden! Ik wou haar! Ik bleef gillen en trok, schopte, sloeg, schold. Callum kreeg de volle lading toen ik met alle geweld het bed wou uitkomen. Zijn sussende woorden maakten me razend.

'Sodemieter allemaal op!' riep ik terwijl ik hem hard tegen zijn borstkas trapte en maar bleef gillen. Een verpleegster kwam uit het niets, zo leek het wel, in mijn blikveld en zei dat ik me zo weer lekker rustig zou gaan voelen. En dat was ook zo. Ik voelde het snel werken.

Wat had ze gedaan?

Mijn gil verstilde in een donkere plek waar ik naar toe was gegleden. Ik kon me niet verzetten. Ik viel achterover in de kussens en sloot mijn ogen.

De geluiden leken langzaam aan, van verder weg te komen. Ze gingen naar de achtergrond. Mijn gedachten werden naar achter getrokken.

Mijn eigen ik zat gevangen in een ondoordringbare, zware wolk. Ik voelde me omsloten. Gevangen.

Ik zat vast in vergetelheid.

Er was niks meer. Ook geen droom. Ik was weg.

Olivia kwam niet terug. Ook niet toen ik naar huis mocht.

Wijzelf werden als potentiële daders gezien. Ons hele hebben en houden werd blootgelegd door het onderzoeksteam.

Het was een verschrikkelijke en vernederende situatie. Hoe alles wat je zei op een gouden schaalte gelegd en gewogen werd. Alles werd opgeschreven, nagegaan, geanalyseerd, geïnterpreteerd en geclassificeerd. En dan kwamen ze terug, wezen me ergens op, vroegen om verhelderingen en de redenen waarom ik bepaalde dingen niet vermeld had. Alsof ik iets te verbergen had!

Ze vroegen me naar mijn relatie met mijn dochter. Opperden dat een kind van die leeftijd je wel eens het bloed onder je nagels vandaan kon halen en of er toen misschien iets gebeurd was, waardoor ik mijn zelfbeheersing had verloren?

Verbouwereerd had ik hen aangekeken. Ze zeiden dat het dan een ongelukje was, dat het waarschijnlijk niet mijn bedoeling was geweest om haar te doden, maar dat dat nu eenmaal een feit was en ik het beste maar kon bekennen. Het verontrustte me danig en ik ontkende alles op heftige wijze.

*Werd ik als moordenaar gezien? Opperden ze dat ze dood was?
Wisten ze meer dan ze alleen maar lieten blijken?*

Vervolgens richtten ze hun pijlen op Callum, insinueerden ze smerige, walgelijke dingen over hem, dat hij haar misschien anders had gezien dan een doorsnee vader, met bepaalde bijbedoelingen dus. Of hij niet al te intiem met haar was? Teveel knuffelde en kuste? Waarom hij haar in bad deed, haar afdroogde en 's avonds ook naar bed bracht? Dat was toch verdacht?

Zulke grove beledigingen aan het adres van Callum, die alleen maar op een liefdevolle, betrokken manier met zijn dochter omging! Met ingetogen woede moest ik die onzin zien te weerleggen.

Van hen had ik ook vernomen dat ze mijn verleden onder de loep hadden genomen. Ze hadden nota bene mijn ex van vijftien jaar geleden gecontacteerd! Ik vroeg me nog af wat die in godsnaam met de verdwijning van mijn dochter te maken had.

Misschien waren ze radeloos want vragen naar ooggetuigen was de eerste stap geweest en had niks zinnigs opgeleverd. De zoektocht van de omgeving had uiteindelijk ook geen sikkepit opgeleverd.

Toen het buurtonderzoek aan de beurt was, hield ik mijn hart vast. *Wat zou er door die 'nette' burens allemaal verteld worden? Hoe zouden ze mij en mijn gezinnetje omschrijven?*

Dat ze ook naar mijn werkgeefster en collega's waren gestapt vond ik ook maar een onlogische stap. *Waarom? Vroegen ze hen naar mijn geestestoestand? Of ik de laatste tijd verdachte dingen deed, zoiets?*

Ik vond het verschrikkelijk dat bekenden en collega's maar ook onbekenden zomaar mijn wereld werden ingetrokken. Dat zij bij iets betrokken werden, waar zij helemaal niets mee te maken hadden en waarschijnlijk niet bij betrokken wilden worden.

Blijkbaar leverde het niets op want ze zochten hun heil tot de media. Ja, de vermissing werd in de regionale krant met een foto van Olivia erbij geplaatst. Toen ook dat geen enkel spoor gaf, besloten ze het grootser aan te pakken. Olivia kwam met naam en toenaam in dagbladen van formaat.

Uiteindelijk prijkte haar guldig kopje als achtergrond bij het journaal. En een AMBER alert vond plaats. Op zo'n korte tijd was mijn lieve schat ineens tegen wil en dank een landelijke bekendheid geworden.

Het was een vreemde gewaarwording voor mij, net alsof het ander gezin overkwam. Of ik gewoon het journaal keek en de miserie van een ander meekreeg. Zo raar. *Maar lag dat niet aan de zoi die ik moest slikken?*

Ik had kalmeringstabletten meegekregen toen ik uit het ziekenhuis ontslagen werd. Moest een kuur van twee weken volgen.

De angst verminderde aanmerkelijk maar ik voelde me telkens suf in de kop worden. Het werd zelfs zo erg dat ik er slaperig van werd. Mijn gedachtes kreeg ik maar niet geordend. Het leek of er zich een hardnekkige waas in mijn hoofd had genesteld.

Mijn spieren weigerden hun taak te volbrengen en ik wankelde als een of ander 'drankorgel' van bank naar wc en weer terug. Dat vond ik nogal vervelend. Geen ene mieter speelde ik meer klaar als ik die zoi innam. Lag daar maar wat te suffen op de sofa, dagen lang totdat de pillen op waren!

Niet dat het veel uitmaakte trouwens (pillen of niet), want het huishouden werd alsnog niet gedaan. De stofnesten namen in aantallen toe, de berg vuile was puilde de wasmand uit, de afwas stonk uren in de gootsteen en de vloer zag eruit of er een leger paarden doorheen had getrappeld.

Ik kon me er niet toe aanzetten om al die rommel op te ruimen en het huis aan de kant te krijgen.

Callum zag het met lede ogen aan en dacht dat ik waarschijnlijk wat meer tijd nodig had. Hij vroeg er niet naar en ik verklaarde hem niks. Stilzwijgend om elkaar heen scharrelen werd zo langzamerhand een normale gang van zaken. Hij nam uiteindelijke de taken op zich terwijl ik eindeloos naar de muur staaarde, het luchtledige in.

Beter voelde ik me niet worden. Niet met en ook niet zonder die pillen. Het maakte helemaal geen ene mallemoer uit.

Callum en ik hadden sinds het gebeuren een platonische relatie gekregen. Het ging niet. Ik kon me niet geven. Ik wilde Olivia in mijn armen sluiten. Wat wou ik toch dat de ellende voorbij was en dat zij thuiskwam.

Hoe ik er bij liep deerde me evenmin. Callum moest me af en toe waarschuwen wat ik aan had. 'Schatje, toch, kom hier dan help ik je wat anders aan te trekken. Dit kan niet, hè? Je loopt al dagen en nachten in dezelfde pyjama rond. Kijk, er zitten zelfs vlekken op. Kom, dan help ik je wel wat uitzoeken,' zei hij dan.

Ik had er geen oog meer voor, want kleren waren van ondergeschikt belang geworden.

Soms hielp hij mij met het aan en uitdoen, iets wat mij normaal gesproken belachelijk zou hebben geklonken, alsof ik een mannequin was, want die werden ook aangekleed.

De catwalk ging ik niet op want ik bleef thuis wat rondscharrelen, en ik scharrelde wat af die dagen!

‘Luister,’ zei Callum toen er na een week geen verandering plaats vond. ‘Je moet stoppen met die pillen. Je... verandert erdoor... in een zombie. Ik kan het niet aanzien. Je moet ervan af.’

Ik keek hem aan maar zei niets.

‘We praten niet met elkaar... En jij... jij zit maar wat. Misschien heb je het niet in de gaten, schat, maar ze werken niet. Heb je er nog over? Gooi ze dan weg, alsjeblieft,’ drong hij aan.

Twee weken pillen slikken waren allang voorbij.

‘Ik slik ze al een tijdje niet meer,’ verklaarde ik.

‘Oh?’ vroeg hij verschrikt. ‘Dan, eh... Dan moeten we er iets anders op verzinnen. Het gaat namelijk niet. Dat merk je toch?’

Ik knikte.

‘Laten we dan even bij de dokter langs gaan, oké? Lijkt je dat geen goed idee?’

Ik haalde mijn schouders op.

De dokter was op de een of andere manier bij het onderzoek betrokken en had erop aangedrongen dat ik er met de psycholoog over moest gaan praten. Over de vermissing en al dat. Praten, gevoelens uiten, verdriet verwerken, al dat soort dingen. Dat deed ik dan omdat het zo hoorde. Ik wilde immers weer normaal worden.

De psycholoog bleek een vrouw te zijn. Catherine Desmines was een rustige, afstandelijke mooie vrouw. Haar korte, koperkleurige bob glansde in het zonlicht, dat naar binnen scheen. Haar elegant doch zakelijk voorkomen wees op haar nauwgezette en serieuze aanpak van problemen of probleemgevallen, zoals ik.

Dit was de eerste keer dat ik bij een psychologe was en ik had me haar en haar werkkamer heel anders voorgesteld. Zo dacht ik dat ik op een chaise-longue moest gaan liggen, maar die kon ik hier nergens bekennen.

‘Ga maar zitten,’ zei ze en wees naar een comfortabele fauteuil. Zij nam plaats in een dergelijke fauteuil recht tegenover mij.

We hadden elkaar bij binnenkomst voorgesteld, dus mevrouw Desmines kon direct aan de slag.

‘Hoe voel je je?’

Wat een vraag! Wat moest ik daar nou op antwoorden? Kon ik scheldwoorden gebruiken? ‘Ik heb er geen woorden voor!’

‘Toch wel,’ opperde ze. ‘Vertel maar hoe je je voelt.’

‘Kut.’

‘Pardon?’

‘Kan ik hier ‘klote’ of ‘kut’ zeggen? Want zo voel ik me namelijk! Een ander woord weet ik niet te vinden.’

‘Goed.’

Hoedo ‘goed?’ dacht ik nog. Was het ‘goed’ hoe ik me voelde? Of was het haar stopwoordje?

‘Heb je enige steun?’ vroeg ze toen.

‘Ja, van Callum.’

‘Verder?’

‘Verder wat?’

‘Verder nog familie of vrienden?’

‘Familie niet. Daar heb ik geen contact meer mee. Al lange tijd niet meer.’ Bij het uitspreken van die woorden werd ik bang dat ze me daarop zou uitvragen. Ik begon nerveus aan mijn nagels te pulken.

‘Vrienden?’ herhaalde ze.

‘Momenteel vind ik het moeilijk om met hen te spreken. Ik zie hen dan ook niet.’

Wat moest ik hiermee? Zou dit me echt helpen?

‘Goed,’ zei ze weer en kalkte wat op haar blocnote.

Ik vroeg me af wat ik hier deed. Praten, ja. Het moest. Ik kwam er niet onder uit.

‘En Olivia? Hoe voelde je je die dag dat ze verdween?’ vroeg ze me.

Baf, daar had je het dan. De donderslag bij heldere hemel!

Ik probeerde het ‘gepulk’ aan de nagels te onderdrukken en deed mijn handen over elkaar. ‘Verschrikkelijk. Niemand weet wat er dan door je heen gaat. Het is onvoorstelbaar!’ zei ik nauwelijks hoorbaar.

‘Ja...???’ moedigde ze me aan.

O, nee, daar wou ik niet over spreken.

‘Je voelt je machteloos, schuldig. Je verwijt jezelf. Je voelt je triest. En dan die pijn van gemis!’ Ik begon te huilen want het zat me hoog. Ze reikte me een doos tissues aan, die ik dankbaar aannam. Een velletje nam ik eruit en snotterde het zonder schroom vol.

‘En hoop?’ vroeg ze.

‘Hoop?’ echode ik verbaasd. Ik zuchtte en ging verder: ‘Ik weet het niet. Ik voel me zo verslagen.’

‘Hoezo?’

‘Omdat ik niets kan doen. Ik voel me machteloos.’

‘Wil je dan liever niets meer voelen?’

Waar ging het gesprek naar toe? Toch niet de verkeerde kant op?

‘Nee, dat niet. Ik wil wel voelen. Maar niet zoals ik me nu voel.’

‘Het is tegenstrijdig,’ zei ze en ze krabbelde weer wat op.

Tegenstrijdig? Hoezo? Ik kreeg het gevoel dat ze me niet snapte.

‘Ik voel me machteloos omdat ik niets kan doen,’ zei ik nogmaals.

‘Je kunt Callum steunen.’

‘Ja.’

‘Hij steunt jou toch ook?’

‘Ja.’

‘Je moet me wel wat meer geven om mee te werken,’ zei ze resoluut.

‘Wat wilt u dan horen?’ Ik wist het echt niet. Ik dacht nog dat ik meer had gezegd dan ik van plan was.

‘Het gaat er niet om wat IK wil horen, maar wat JIJ wil zeggen.’

Dat klonk lekker cryptisch, daar kon ik dus ook niets mee.

Ik kreeg het gevoel dat ik er niks mee opschoot. Waar ging het nou over?

Weer pende ze wat neer. *Wat schreef ze toch? ‘Patiënte is hartstikke gek, maakt rare opmerkingen?’ Maar dan in geleerde taal?*

‘Kijk,’ zei ze. ‘Ik bepaal niet wat je moet zeggen of denken, dat doe jij. Jij bent verantwoordelijk voor je eigen doen en laten.’

Ik knikte dat ik het nu wel begreep.

‘Dus, jij bepaalt hoe je hier uitkomt. Of je eruit wil komen. De vraag is, wil je dat?’

‘Ja, natuurlijk!’ zei ik wat te fel. *Wat dacht zij dan? Dat ik het fijn vond om zo te zijn en me zo te voelen zoals ik me voelde?*

‘Hoe dan?’ vroeg ze me en keek me nauwlettend aan.

Ik wist het niet en haalde mijn schouders bij wijze van antwoord op.

‘Met gebaren kan ik niets. Je moet duidelijk antwoorden.’

‘Met hulp?’ fluisterde ik twijfelachtig.

‘En...?’

Wat wilde ze nou horen? Ik raakte gefrustreerd van haar korte, voor mij onduidelijke vragen. ‘Met uw hulp?’ probeerde ik opnieuw.